

педагогічній науці, але однозначне розуміння й тлумачення цієї дефініції відсутнє. Забезпечення розвитку професійної компетентності відбувається через набуття знань, формування вмінь та навичок протягом навчання, накопичення педагогічного досвіду та усвідомлену спрямованість педагога на самовдосконалення. Професійна компетентність вчителя розглядається нами як складний інтегративний стан його особистості, якому притаманні високий рівень теоретичної, методичної, практичної і психологічної готовності до здійснення професійно-педагогічної діяльності відповідно до кваліфікаційних вимог. Важливого значення також набуває високий рівень сформованості особистісних якостей педагога та здатність до прояву ним високого рівня соціально-педагогічної активності

Література:

1. Бабенко А. А. Становление практико-операционной функции профессиональной компетентности будущего специалиста в условиях реализации заданного подхода / А. А. Бабенко // Педагогические проблемы становления субъектности школьника, студента, педагога в системе непрерывного образования: сб. науч. и метод. тр. Вып. 6 : в 3 ч. / под ред. Н. К. Сергеева, Н. М. Борытко. - Волгоград : Изд-во ВГИПКРО, 2002. - Ч. 1. - С. 61-65.
2. Куцевол О. В. Проблеми формування педагогічної творчості вчителя // Всесітня література в середніх навчальних закладах України.- 2005.- № 3.- С.5-8.
3. Макаренко А.С. Твори в 7-ми Т.- к.: Рад.шк., 1953-55., Т.5.-с.162.
4. Роменець В.А. Психологія творчості: Навчальний посібник. 2-е вид., доп.- К.: Либідь, 2001.- 288с.
5. Рубинштейн С.Л. Проблемы способностей и вопросы психологической теории.- Вопросы психологии, 1960, № 3, С. 3-15.
6. Подмазин С.И. Личностно ориентированное образование: социально-философское исследование.- Запорожье: Просвіта, 2000.- 84 с.
7. Поташник М.М. Педагогическое творчество: проблемы развития и опыт: Пособие для учителя.- К.: 1988.- С.60.
8. Сухомлинский В.А. Как воспитать настоящего человека.- К. : Рад. шк., 1975, -171 с.

Роль Олімпійських ігор в житті сучасного суспільства

Ю.Р. Тютюник, студентка групи МЕ-12,
В.В. Савченко, старший викладач кафедри фізичного виховання
Кіровоградський національний технічний університет

Існує безліч міфів про виникнення Олімпійських ігор. Найпочеснішими їхніми родоначальниками вважають богів, міфічних героїв, дарів і правителів. Точно встановлено, що перша відома нам Олімпіада відбувалася в 776 р. до н. е. Кожні Олімпійські ігри перетворювалися на свято для народу, служили свого роду конгресом для правителів і філософів, конкурсом для скульпторів і поетів, драматургів і співаків. Це був час загального перемир'я між ворожими полісами.

Фізичне формування міцного тіла і сильної волі займало виняткове місце в житті греків. Споконвічне цього вимагала специфічна (полісна) форма державності. Фізична підготовка чоловічого населення забезпечувала в такий спосіб силу і безпеку самого поліса, оскільки гарантувала добру підготовку й витривалість членів військового ополчення. Крім того, своєрідний уклад життя, характерний для край з порівняно м'яким кліматом, схиляв греків до проведення вільного часу за стінами будинку.

Ті юнаки і чоловіки, в основному хлібороби й ремісники, що виконували сезонну роботу, воліли систематично займатися спортом. У той час гармонійний розвиток тілесних і духовних якостей був самоціллю або однією з цілей колективу вільно народжених. Духовна доблесть і краса тісно пов'язувалися з фізичною красою. Тому абсолютно закономірно, що фізичні вправи на тих або інших полісних змаганнях і святах складала істотну частину життя кожного, і не дивно, що вони одержали своє завершення в Олімпійських іграх.

Олімпіади звеличували людину, тому що вони відбивали світогляд, наріжним каменем якого були культ досконалості духу і тіла, ідеалізація гармонійно розвинутої людини — мислителя й атлета. Олімпіоніку — переможцеві ігор — співвітчизники відплачували почестями, яких удостоювалися боги. Олімпійський герой, увінчаний вінком, одягнений у пурпурні шати, урочисто від'їжджав у рідне місто на колісниці, але не через звичайні ворота, а через пролам у стіні, який того ж дня городяни зашпаровували, щоб олімпійська перемога, яка ввійшла в місто, ніколи не покидала його.

У місті встановлювалася статуя на честь переможця, складалися хвалебні оди, влаштовувалися бенкети. Окремо потрібно сказати про статуї. Це не були точні портрети переможців; особистість переможця увічнювалася тільки через ім'я, написане на постаменті. Уже значно пізніше допускалося зображення не божества або обожненого героя, а реальної людини.

Але не тільки фізична краса і пропорційність частин тіла служили «пропуском» для участі в Олімпіаді. Враховувався і духовний елемент. Учасник змагань повинен був бути морально бездоганим, з незаплямованою репутацією. Ця вимога пояснювалася культовим характером свят — можна образити бога, допустивши до змагань непорядну людини, що порушить святість його храмових володінь. Тому допущені до ігор юнаки символізували собою гармонію, красу, доблесть, моральність і духовність. Справедливим є твердження, що перемогу приносить не тільки фізична підготовка, але й морально-вольові якості учасника.

Центром олімпійського світу давнини був священний округ Зевса в Олімпії — гай уздовж ріки Алфей, недалеко від струмка Кладей, що впадає в неї. У цьому прекрасному місці Еллади майже триста разів улаштовувалися традиційні загальногрецькі змагання на честь бога-громовержця. Вітри іонічного моря хитали могутні сосни і дуби на вершині пагорба Кронос. Біля його підніжжя розкинулася заповідна територія, тишу якої раз на чотири роки порушувало олімпійське торжество. Такою була Олімпія, про велич якої нагадують нам античні автори, а картину олімпійських видовищ передають статуї і зображення на вазах і монетах. Згодом біля священної Олімпії виросло однойменне містечко в оточенні апельсинових і маслинових гаїв.

До 776 р. до н. е. усі держави, розташовані на Пелопоннеському півострові, почали брати участь в Олімпіадах і саме з цієї дати почалася традиція увічнювати імена переможців.

Офіційно свято тривало п'ять днів. Напередодні урочистого відкриття Олімпійських ігор на березі ріки Алфей поблизу стадіону розкидали намети. Сюди, крім численних шанувальників спорту, прямували торговці різними товарами і власники

розважальних закладів. Так, ще в давні часи, в організаційну підготовку Ігор втягувалися різні соціальні прошарки населення Греції.

Олімпійські ігри зі зростанням їхньої популярності впливали на центр Олімпії — Альтис. Більше 11 століть в Олімпії проводилися ігри, у яких брали участь жителі всієї країни. Подібні ж ігри відбувалися також в інших центрах країни, але жодні з них не могли зрівнятися з Олімпійськими.

Цікавим фактом є те, що протягом перших 13 олімпіад біг був єдиним видом змагань. Першим чемпіоном став пекар, на ім'я Кореб, який виграв забіг на 190 метрів. Згодом до бігу додалися п'ятиборство, що включало біг, стрибки в довжину, метання диску та спису та боротьбу, У 688 році до н.е. у програму олімпіади включили кулачний бій, а згодом заїзди на колісницях.

Також відомо, що на Олімпійських Іграх зародився суворий вид боротьби Панкратіон, у якому було лише два правила: не видряпувати супротивникові очі та не кусатися. Також, не існувало розділень на вагові категорії. Одним із чемпіонів цього виду спорту був Платон. Він двічі вигравав змагання з панкратіону.

У 394 р. н.е. імператор Римської імперії Феодосій I заборонив проведення Олімпійських ігор, як язичницьке свято. Олімпійські ігри відродилися лише через 15 століть.

Зацікавлення Греції у відродженні Олімпійських ігор почалося з грецької війни за незалежність від Османської імперії в 1821 році. Вона була вперше запропонована поетом і редактором газети Панайотісом Суцосом у поемі «Діалог мертвих», опублікованій в 1833 році. Евангелос Заппас, багатий греко-румунський філантроп, перший написав у 1856 році королю Греції Оттону I, пропонуючи постійну фінансування відроджених Олімпійських ігор. Заппас спонсорував першу національну Олімпіаду в 1859 році, які проходили в Афінах на міській площі. Взяли участь спортсмени з Греції та Османської імперії. Заппас фінансував відновлення древнього стадіон Панатінаїкос, щоб він міг приймати всі майбутні Олімпійські ігри.

Стадіон Панатінаїкос приймав Олімпіади в 1870 і 1875 роках. Ігри 1870 року відвідали тридцять тисяч глядачів, на жаль, ніяких офіційних відомостей про відвідуваність для ігор 1875 року немає. Участь в 1890 році в Олімпійських іграх олімпійського товариства Уенлока, надихнула барона П'єра де Кубертена до заснування Міжнародного олімпійського комітету (МОК). Кубертен, базуючись на ідеях і роботі Брукса і Заппаса, вирішив створити міжнародні циклічні Олімпійські ігри, які б відбувалися кожні чотири роки. Він представив ці ідеї на першому Олімпійському конгресі новоствореного Міжнародного олімпійського комітету. Ця зустріч була проведена з 16 червня по 23 червня 1894 року в університеті Сорбонна в Парижі. В останній день Конгресу було вирішено, що перші Олімпійські ігри під егідою МОК, проходять в Афінах у 1896 році. МОК обрав грецького письменника Деметріоса Вікеласа своїм першим президентом.

У першій Олімпіаді брали участь лише чоловіки. Це були 245 спортсменів із 14 країн, що змагалися в: греко-римській боротьбі, велосипедному спорті, гімнастиці, легкій атлетиці, плаванні, стрільбі, тенісі, важкій атлетиці та фехтуванню. Жінки почали брати участь з другої Олімпіади.

Перші олімпіади вигравали країни, які їх приймали. Через величезні транспортні витрати, для значної кількості спортсменів, з інших країн, потрапити на олімпіаду було непомірно дорого. Наприклад, спортсменам-одеситам, що вирушили на перші Олімпійські ігри, грошей вистачило до Константинополя. Тому, місцевих атлетів було в кілька разів більше.

Найбільш тривалою Олімпіадою стали ігри у Лондоні 1908 року. Змагання розпочалися ще 27 квітня, хоча офіційне відкриття відбулося лише 13 липня, а завершилися фінальним матчем по хокею на траві 31 жовтня. Змагання тривали більше шести місяців.

Найвиснажливішим змаганням перших олімпіад стала 12 годинна велосипедна гонка в Афінах, 1896 року. Заїзд тривав 12 годин, а до фінішу змогли доїхати лише 2 учасники. Призер змагання, австрієць Адольф Шмаль наїздив, за час гонки, майже 315 кілометрів.

Наймолодшим спортсменом і призером за всю історію Олімпійських ігор був грек Дімітріос Лундрас, що в свої 10 років виборов бронзу, в змаганнях з гімнастики, на перших Іграх сучасності в Афінах.

Олімпійські ігри є тією спортивною ареною, на якій спортсмени доводять, що немає межі психофізичних можливостей людини, немає границі її фізичного вдосконалення. Значення Олімпійських ігор виходить далеко за межі спортивних змагань, що надає їм особливої життєвої сили. П'єр де Кубертен неодноразово зазначав, що олімпійський вогонь може запалити в людині дух свободи, чесного змагання і бажання особистого фізичного вдосконалення. «Мої друзі і я, відроджуючи Олімпійські ігри, працювали не для того, щоб Ви перетворили їх у музейну рідкість або об'єкт кінозйомки, щоб у них запанували комерційні або передвиборчі інтереси. У сучасному світі, який має великі можливості й одночасно небезпечні слабкості, Олімпійські ідеї можуть стати школою благородних принципів і моральної чистоти, а також фізичної сили і духовної енергії.»

Висновки. З давнини Олімпійські ігри були головною спортивною подією всіх часів і народів. На період проведення ігор усі країни припиняли війни, на землі панувала згода. Боротьба за звання найкращого велася гідними людьми і тільки в чесній боротьбі.

Багатівіковий олімпійський рух подолав чимало перешкод на своєму шляху, перебував колись навіть у забутті. Але незважаючи ні на що Олімпійські ігри живі й до нині.

Ідея проведення сучасних Олімпійських ігор, яку успішно реалізував П'єр де Кубертен, за відносно короткий період набула загальносвітового характеру і стала найбільшим масовим спортивним видовищем планети. Звідьки своєму змісту сучасні Олімпіади стали найбільш популярним святом миру та поєднання людей всієї земної кулі, незважаючи на їх різну ідеологію, релігійні та політичні погляди, колір шкіри та ін.. У наші часи неможливо знайти їм аналогію у сучасній політиці, культурі та науці.

Психологічний супровід здоров'язберігаючих гуманітарних проектів у позашкільному навчальному закладі

А.Г. Фоменко заступник директора, комунальний позашкільний навчальний заклад «Кіровоградський обласний центр дитячої та юнацької творчості»

На теперішній час відбувається коригування загальноцивілізаційних тенденцій у розвитку освітніх систем. Тому, створення сучасного освітнього закладу – першочергове завдання соціально-культурного значення. Адже виховання, як процес творення